

Hồi Thứ Bốn Mười Chín

TÌNH HÌNH CÁI BANG NGUY NGẬP

Vào giữa trưa ngày hôm sau...

Nơi Tây cảng mọi người đã tập trung đông nghẹt...

Tất cả đều là đệ tử của Cái Bang. Họ làm lễ đón Bang chủ Cái Bang trở về.

Có người reo to:

– Bang chủ về rồi!

Tiếng reo vang dội kéo dài. Tiếp đến là tiếng gậy trúc động xuống mặt đất để chào mừng.

Một con thuyền nhỏ cập bến. Trên thuyền có một người đầu tóc trắng phau, mặt mày đen sạm, nhưng đôi mắt sáng rực, uy dũng vô cùng. Tay ông ta cầm cây Đả cầu bổng, lưng đeo chín túi.

Ông ta chính là Cái Bang chủ Thanh Trúc Chấn Bát Phương Chu Lăng.

Đệ tử Cái Bang đồng cúi mình chấp tay nói lớn:

– Cung hạ bang chủ giá lâm!

Chu Lăng bước lên bờ, cười nói:

– Quý vị huynh đệ đừng đa lễ!

Đệ tử Cái Bang đồng thanh nói:

– Tạ ơn Bang chủ!

Hàn Trúc chạy đến chấp tay nói:

– Bang chủ đã về! Con xin vấn an. Hàn Trúc bắt tài, công việc nhà bê trễ, xin bang chủ thứ lỗi!

Chu Lăng vỗ đầu Hàn Trúc:

– Hàn Trúc! Con đừng lo lắng! Dù có ta ở nhà chưa chắc đã làm gì hơn. Chúng ta mau trở về đi.

Đoạn quay qua đệ tử:

– Tất cả huynh đệ Cái Bang đã quá mệt mỏi. Hãy về nghỉ ngơi đi.

Nói xong, dẫn Hàn Trúc trở về đại viện.

Bọn thuộc hạ Cái Bang rập nhau:

– Cung tiễn Bang chủ.

Chờ tới lúc bang chủ khuất bóng, các đệ tử Cái Bang rủ nhau tập hợp nhiều

nơi rải rác, vẻ mặt âu lo, không biết sẽ xảy ra điều gì.

Tại đại sảnh, lúc này đã tụ tập rất nhiều trưởng lão. Số người này từ tám túi trở xuống, thuộc vào hàng có chức vị lớn trong Cái Bang.

Chu Lăng nhìn Hàn Trúc:

– Nghe nói Siêu Tử Kiềm phản bang, lấy cấp bí kíp trấn sơn chi bảo “Giáng Long Thập Bát Chưởng”. Chuyện này có thật không?

Hàn Trúc gật đầu:

– Đúng vậy! Nhưng bí kíp đã tìm lại được rồi.

Đoạn kể lại đầu đuôi sự việc.

Chu Lăng nói:

– Cũng may là Dương Tiểu Tà đã giúp Cái Bang việc trọng đại này. Người của hắn vẫn còn tại đây không?

Hàn Trúc nói:

– Hắn ở tại hậu viện. Con xin mời hắn ra đây.

Chu Lăng nói:

– Chờ lát nữa sẽ hay. Bây giờ ta sẽ gặp Siêu Tử Kiềm. Hắn đang ở đâu?

Tốt Quả Hoang nói:

– Bẩm bang chủ! Tại ngục thất số ba.

– Chúng ta đến đó xem. Dù muốn dù không hắn đã lập được công lao ở Cái Bang không ít.

Nói xong lão vội vã đi về hướng ngục thất.

Bọn thuộc hạ Cái Bang đều đi theo sau.

Siêu Tử Kiềm đang nằm queo, đắp trên người một tấm da thú. Thấy bang chủ đến, lập tức bò dậy kêu lên:

– Bang chủ! Thuộc hạ không có...

Tốt Quả Hoang hét to:

– Chứng cứ đã rõ ràng. Người vẫn còn dám nói không có.

Chu Lăng phát tay áo:

– Tốt chấp pháp! Người đừng nóng! Để ta hỏi rõ đầu đuôi. Siêu Thợ chủ! Tại sao người lấy cấp trấn sơn chi bảo?

Siêu Tử Kiềm rên rĩ:

– Thuộc hạ... không có... ăn cắp. Chúng nó muốn hãm hại thuộc hạ.

Hình Đường chủ Nguyên Bình nổi giận:

– Siêu Tử Kiềm! Dù cho người nói đến gãy lưỡi cũng không cứu mạng sống

của người được đâu.

Siêu Tử Kiều nói:

– Ta có gì sai trái đâu! Trấn sơn chi bảo... Chỉ do bang chủ bảo quản. Thiếu bang chủ cũng không có quyền bảo quản.

Chỉ một câu nói đó làm cho ai nấy đều ngơ ngác! Siêu Tử Kiều chưa bao giờ nói sai, nhưng Hàn Trúc cũng không có cảm giác gì kỳ lạ, bởi vì Tiểu Tà trước đây đã nói cho Hàn Trúc nghe việc này rồi.

Hàn Trúc nói:

– Ta thì không có quyền bảo quản, nhưng ông cũng không có quyền lấy cắp bí kíp này.

Siêu Tử Kiều nói khinh:

– Hi... hi...! Ta không có lấy cắp! Ta chỉ lấy bỏ tại Thạch Hưng Can, là chỗ ở của Bang chủ. Vậy sao lại gọi là lấy cắp. Chỉ có bang chủ mới có quyền bảo quản.

Chu Lăng cau mày:

– Thật người đã bỏ tại Thạch Hưng Can sao?

Siêu Tử Kiều gật mạnh đầu:

– Đúng vậy! Thuộc hạ không dám nói dối.

Chu Lăng vặn hỏi:

– Người giấu ở đâu phải nói thật. Chỉ cần người không nói láo ta tha người khỏi chết.

Hàn Trúc nghĩ thầm:

– Rất may! Nếu không nhờ Tiểu Tà ta không cách nào khám phá ra việc này.

Siêu Tử Kiều nói:

– Tại Thạch Hưng Can, nơi mé sau tấm bảng.

Chu Lăng nói:

– Tốt! Ta đi tìm.

Nói xong, hướng về mé ngoài phóng đi.

Hàn Trúc cản lại.

– Dừng phụ! Không cần tìm nữa rồi! Bí kíp con đã tìm được, nhưng không phải tại Thạch Hưng Can.

Siêu Tử Kiều kinh hãi:

– Không thể được! Rõ ràng ta giấu tại Thạch Hưng Can.

Chu Lăng nổi giận:

– Siêu Tử Kiều! Đến giờ phút này người vẫn còn dối gạt ta. Lão phu nhất

định giết người.

Nói xong, lão xông tới.

Tốt trưởng lão vội kéo bang chủ cản lại:

– Bang chủ! Đừng nóng! Tội ác của hắn tà trời, phải trừng trị trước mặt đệ tử bốn bang, để chứng tỏ kỷ luật bốn bang nghiêm chỉnh. Bang chủ đừng tự ý để thiên hạ khỏi chê cười.

Chu Lăng giận nói:

– Siêu Tử Kiêu! Lão phu hằng ngày đối xử với người có gì không tốt, tại sao người lại làm như vậy? Ta phải cho ngựa xé xác người.

Siêu Tử Kiêu hừ một tiếng:

– Bang chủ! Ông không tin tôi... ông sẽ... hối hận.

Tốt Quả Hoang hậm hực:

– Không có gì nói nữa! Bí kíp giấu tại sư tử đá! Người phải bỏ mạng rồi! Chỉ trong ba ngày thôi.

Siêu Tử Kiêu hét to:

– Chu Lăng! Người dám... không đếm xỉa gì đến ta sao?

Chu Lăng hét lớn:

– Siêu Tử Kiêu! Người vi phạm bang quy, lão phu chẳng còn có cách nào bênh vực được. Người phải ra trước pháp bang rồi.

Hàn Trúc nói:

– Dường phụ! Đừng cãi vã với tên phản đồ. Chúng ta đi đi...

Chu Lăng hậm hực:

– Được rồi! Tốt chấp pháp! Hãy đối xử tử tế với hắn vài hôm.

Nói xong đã rời khỏi ngục thất.

Siêu Tử Kiêu nói lớn:

– Chu Lăng! Người dám giết ta? Ta muốn báo thù! Báo thù...

o O o

Chu Lăng ngồi trên ghế bang chủ, than thở không ngừng:

– Tại sao như vậy? Tại sao lại là hắn! Ta thật không hiểu tại sao hắn lại làm như vậy?

Trưởng lão Tôn Hồng khuyên giải:

– Bang chủ! Chuyện đã thành sự thật, không cần phải suy nghĩ, đừng quên rằng Tiểu Tà là ân nhân của Cái bang.

Chu Lăng nói:

– Hàn Trúc! Hãy đi mời Tiểu Tà đến đây, trước mắt ta phải cảm tạ hần.

Hàn Trúc vui mừng chấp tay:

– Tuân lệnh!

Nói xong, đi vào đại sảnh.

Không lâu, Hàn Trúc đã dẫn bọn Tiểu Tà trở lại đại sảnh.

Hàn Trúc chỉ ngay Tiểu Tà:

– Dường phụ, người này chính là Dương Tiểu Tà.

Tiểu Linh cũng nói:

– Dường phụ, sao đi lâu vậy? Con rất nhớ mong.

Nàng chạy đến trước mặt Chu Lăng, cầm tay nói:

– Phụ thân!...

Chu Lăng nhìn Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Trước mặt có khách! Con phải nghiêm chỉnh một chút. Cha sẽ tặng cho con một món quà.

Hàn Linh nói:

– Thật sao? Quà gì? Cha...

Chu Lăng từ từ lấy trong túi áo ra một miếng ngọc phôi.

– Đẹp không?

Tiểu Linh mừng rỡ:

– A! Rất đẹp!

Mặt mày hớn hở, Tiểu Linh nói tiếp:

– Cảm ơn cha!

Chu Lăng nói tiếp:

– Con hãy ngồi yên! Cha còn phải cảm tạ Dương thiếu hiệp nữa.

Tiểu Linh trở lại chỗ ngồi bên cạnh Hàn Trúc.

Tiểu Tà nhìn thấy Chu Lăng, lớn tiếng:

– A! Lão ăn mày! Là người? Tại sao ông ra được? Tiểu Tà có chút đỉnh giật mình.

Chu Lăng ngơ ngác hỏi:

– Dương thiếu hiệp đã từng gặp qua ta sao?

Tiểu Tà kinh ngạc nghĩ thầm:

– Lão ăn mày này lạ thật, rốt cuộc là chuyện gì đây? Bây giờ có nhiều người,

chờ một lúc sẽ hỏi.

Tiểu Tà vội chữa:

– Không có gì. Bang chủ khỏe không? Tôi nhớ hình như đã gặp qua ông, nên lúc này có thất lễ. Xin thứ lỗi.

Chu Lăng thấy Tiểu Tà tánh tình như vậy, cũng cười nói:

– Ta chưa kịp cảm tạ người, còn đâu có chuyện trách cứ.

Tiểu Tà nói:

– Bang chủ quá khách sáo rồi! Tôi chỉ vì bản thân muốn rửa sạch nghi ngờ, không có gì ân huệ, xin đừng nhắc tới.

Hàn Trúc nói:

– Cha! Nếu không có Dương Tiểu Tà giúp đỡ, Cái bang chúng ta bị thảm họa rồi! Con muốn tặng cho Dương Tiểu Tà một vật đền ơn, không biết ý cha thế nào?

Chu Lăng nói:

– Không khó khăn gì! Chờ ta cùng với mấy vị trưởng lão bàn tính, sau rồi mới quyết định.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Không cần thiết! Tôi có được tặng vật cũng không có tác dụng gì, đừng làm phiền. Hãy tìm rượu thịt ăn uống thì thực tế hơn.

Chu Lăng cười theo:

– Chuyện tiệc tùng thì nhất định phải có rồi, chỉ sợ lúc đó kẻ được tiếp đãi lại bỏ chạy.

Tiểu Tà cười khanh khách:

– Tôi làm sao mà bỏ chạy được! Mấy năm trước tôi bắt heo đại hội vẫn còn giúp đỡ ông trong tiệc rượu, làm sao tôi lại bỏ chạy?

Chu Lăng kinh ngạc:

– Bắt heo đại hội? Người từng tổ chức đại hội bắt heo sao?

Tiểu Tà khẽ gật:

– Đã có tổ chức qua rồi! Người người đó không phải là ông. Tôi chỉ thí dụ thôi!

Chu Lăng lảng sang chuyện khác:

– Tiểu huynh đệ! Theo người thì lần này tại sao Siêu Tử Kiều lấy trộm bí kíp bốn bang đây?

Tiểu Tà tránh né:

– Đó là chuyện của Cái Bang, tôi chưa hiểu được nhiều.

Chu Lăng nói:

– Tiểu huynh đệ cứ nói xem. Chúng ta cùng thảo luận.

Tiểu Tà nhìn thẳng vào mắt của Chu Lăng:

– Cũng được! Nếu thảo luận thì tôi mới dám góp ý kiến. Siêu Tử Kiêu rất có bản lĩnh, nhưng rất tiếc bang chủ chỉ cho hắn chức vụ quá thấp, nên hắn mới phản bang...

Chu Lăng giận dữ:

– Súc sanh này! Ta có chỗ nào đối xử với hắn không tốt đâu! Hắn dám phụ nghĩa, làm ra chuyện xấu này.

Tiểu Tà nói:

– Tôi chỉ biết suy luận mà thôi.

Hàn Trúc nói:

– Tiểu Tà! Huynh đừng khách sáo! Chúng tôi không coi huynh là người ngoài.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Thật vậy sao? Được! Thiếu bang chủ. Tôi chắc chắn Siêu Tử Kiêu lén lấy bí kíp này là có vấn đề.

Chu Lăng vội hỏi:

– Vấn đề gì vậy?

Tiểu Tà nói:

– Đó chính là bí kíp trấn sơn chi bảo chỉ có bang chủ mới được cất giữ, mà bây giờ đã vào tay thiếu bang chủ, như vậy không phải làm người khác chê cười sao?

Câu nói chỉ có bấy nhiêu, nhưng Chu Lăng biết ngay Tiểu Tà có dụng ý khác, gật đầu:

– Dương thiếu hiệp! Người nói cũng có lý. Hàn Trúc! Con hãy lấy bí kíp trao cho ta để tránh khỏi người khác chê trách.

Tiểu Tà cười, nhìn ngay Hàn Trúc, Hàn Trúc hiểu ý đáp ngay.

– Tuân lệnh.

Hàn Trúc liền lấy bí kíp trao cho cha, rồi quay về chỗ cũ.

Chu Lăng cầm lấy bí kíp, lật qua lật lại một hồi, nói:

– Sự thật bí kíp này cũng giống như của các trưởng lão, không hiểu tại sao Siêu Tử Kiêu lại muốn lấy trộm? Chẳng qua sự tò mò làm cho hắn phạm tội.

Nói xong, bỏ bí kíp vào túi.

Hàn Trúc cảm thấy còn có chuyện muốn nói, nên đứng dậy kêu một tiếng:

– Cha!

Tiểu Tà ngắt lời:

– Thiếu bang chủ! Bí kíp này nếu cứ để Thiếu bang chủ tiếp tục cất giữ, dư luận quý bang sẽ xôn xao.

Hàn Trúc biết được dụng ý của Tiểu Tà, nên không nói nữa.

Chu Lăng nói:

– Lão phu mới về còn mệt mỏi, không biết quý vị có gì bàn nữa không? Nếu không, lão phu muốn đi nghỉ ngơi. Công việc này sẽ giải quyết sau.

Tất cả đều nói:

– Cung tiễn bang chủ.

Chu Lăng đứng dậy:

– Lão phu xin cáo từ. Ngày mai gặp lại.

Tiểu Linh gọi:

– Cha! Để con đi theo.

Hàn Trúc quay lại nói với tất cả mọi người:

– Quý vị trưởng lão! Xin quý vị trở về, chuyện này đã kết thúc một đoạn rồi.

Các trưởng lão cũng từ từ cáo lui.

Tiểu Tà cùng đồng bọn trở về Hàn Linh phạn, mặt mày trầm trọng, không nói một tiếng.

Lúc đến Hàn Linh phạn, A Tam hỏi:

– Tiểu Tà, có việc gì quan trọng sao?

Tiểu Tà ngồi xuống uống một hớp trà, trầm giọng:

– Không những có chuyện mà là chuyện lớn.

Hàn Trúc giật mình:

– Chuyện lớn có liên quan đến Cái Bang sao?

Tiểu Tà day qua Hàn Trúc:

– Ở đây xảy ra chuyện lớn nhỏ nếu không phải của Cái bang thì là của ai?

Hàn Trúc lo lắng:

– Vậy thì tôi đi tìm cha tôi.

Tiểu Tà xòe tay:

– Chưa cần! Chờ Tiểu Linh trở về tôi sẽ nói cho nghe.

A Tam hỏi vội:

– Tại sao phải chờ Tiểu Linh về mới nói?

Tiểu Tà hừ nhạt:

– Nếu không chờ cô ta trở về thì chút nữa người phải nói lại cho cô ta nghe sao?

A Tam cười nói:

– Nếu cô ta hỏi thì tôi sẽ nói, chỉ sợ cô ta không muốn nghe tôi nói mà thôi.

Tiểu Tà gắt:

– Vậy thì tại sao phải tốn hai lần để nói một chuyện. Chuyện này Tiểu Linh nhất định phải hỏi.

Lúc này Tiểu Linh đã trở về, nét mặt lộ vẻ vui mừng.

Tiểu Tà trịnh trọng:

– Tiểu Linh! Có chuyện rất quan trọng.

Tiểu Linh xì một tiếng:

– Chuyện gì mà quan trọng? Đừng có nhiều chuyện.

Tiểu Tà nói:

– Bây giờ tất cả ngồi xuống đi! Thiếu bang chủ! Dưỡng phụ huynh xa huynh từ lúc nào rồi? Huynh thấy dưỡng phụ có gì khác không?

Hàn Trúc ngạc nhiên:

– Cha tôi? Chẳng lẽ cha tôi có vấn đề sao?

Tiểu Tà nói:

– Tôi không phải nói như vậy! Chỉ cần huynh cảm giác làm sao thì cứ nói ra mà thôi.

Hàn Trúc ngẫm nghĩ nói:

– Lúc đó tôi mới tám tuổi, dưỡng phụ tôi giao cho tôi bí kíp Giáng long thập bát chưởng. Sau đó vắng mặt thời gian hơi lâu. Lúc tôi lên mười tuổi cha tôi mới trở về. Bắt đầu từ đó cha tôi không gần gũi tôi như trước. Từ đó đến nay tôi cũng quen lối đối xử như vậy rồi.

Tiểu Linh nói:

– Mọii thì không có cảm giác gì. Cha mọii lúc nào cũng đối xử với mọii rất tốt.

Tiểu Tà hỏi:

– Thiếu bang chủ! Lúc đó Tiểu Linh mấy tuổi?

Hàn Trúc nói:

– Cô em tôi kém tôi năm tuổi.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh:

– Vậy thì đúng rồi! Chính vì vậy mà cô ta cảm giác cha cô không có gì khác.

Tiểu Linh hỏi:

– Cha muội có gì khác đâu? Huynh đừng nói bậy!

Tiểu Tà nói:

– Nếu hai anh em cô không sợ hãi thì tôi cho biết một việc quan trọng.
Chuyện này không thể không nói.

Tiểu Linh và Hàn Trúc đều ngơ ngác.

Tiểu Tà nhìn hai anh em Hàn Trúc một lúc lâu rồi nói:

– Cha của hai anh em thiếu bang chủ là giả.

Mọi người giật mình đứng dậy:

– Là giả?

Tiểu Linh ngơ ngác một hồi rồi la lên:

– ... Tiểu Tà! Huynh nói bậy! Nhất định nói bậy!

Nàng muốn khóc, vì biết Tiểu Tà từ trước đến nay chưa từng đùa giỡn chuyện quan trọng.

Hàn Trúc lẩm bẩm:

– Chuyện này chưa chắc đã đúng! Tôi... đã sống mười mấy năm với người cha...

Tiểu Tà cười nói:

– Đương nhiên các người không tin tôi rồi.

A Tam nói:

– Tôi tin! Tôi tin! Chỉ nhìn thấy tôi đã biết là giả rồi.

Tiểu Tà đánh A Tam một cái.

Đồng thời nói:

– Người biết cái gì mà nói. Cứ ngồi yên nghe. Không chừng một lát ta tìm cho người một người cha giả.

A Tam rờ đầu yên lặng.

Tiểu Tà nghiêm chỉnh:

– Thiếu bang chủ! Nếu bang chủ có sai lầm thì bị trừng trị bằng cách nào đây?

Hàn Trúc thở nhẹ:

– Các trưởng lão họp mặt bắt bang chủ miễn chức vụ rồi mới trị tội được.
Việc này phải nơi Lạc Tốt Giả quyết định.

Tiểu Tà nói:

– Có cách làm được thì tốt rồi.

Tiểu linh nú áo Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Huynh nói bậy! Huynh nói sai! Mọii không tin...

Tiểu Tà hét lên:

– Nhất định mọii phải tin! Đừng vì thích miếng ngọc bài vừa rồi mà nhận một đũa gian ác làm cha mình. Các người có phát hiện Siêu Tử Kiều bị nhốt đã kêu nói gì không?

Hàn Trúc đáp ngay:

– Có! Hấn nói chờ bang chủ về chúng ta sẽ mang họa.

Tiểu Tà gỡ tay Tiểu Linh:

– Đúng! Thiếu bang chủ có biết bang chủ đối xử với hấn rất tốt không?

Hàn Trúc nói:

– Bang chủ đối xử với ai cũng tốt.

Tiểu Tà nói:

– Vậy bang chủ trở về tại sao phải gấp rút đến lao phòng thăm hỏi?

Hàn Trúc nói:

– Đó là chuyện lớn của bản bang, nên bang chủ phải nóng lòng xem xét.

Tiểu Tà nói:

– Các người có biết tại sao thuộc hạ của Cái bang liên tục mất tích không?

Hàn Trúc nói:

– Đó là có người âm thầm thanh toán đệ tử Cái bang.

Tiểu Tà nói:

– Có một phân thọ chủ đã nói qua, những thuộc hạ bị hại sau khi bang chủ đi khỏi. Việc này có đúng không?

Hàn Trúc gật đầu:

– Đó là do nơi Bắc Kinh phân thọ chủ nói ra.

Tiểu Tà hỏi:

– Vậy tại sao phải đến lúc bang chủ đi rồi mới xảy ra vấn đề?

A Tam chen vào:

– Có thể địch thủ theo dõi sau lưng bang chủ.

Tiểu Tà nói:

– Nói vậy cũng có lý, mới nghe cũng đúng.

Hàn Trúc nói:

– Sự thật là như vậy!

Tiểu Tà cười lạnh:

– Vấn đề này không bàn tới cũng được. Bây giờ chúng ta nói chuyện khác. Tại sao Siêu Tử Kiều biết Thạch Hương can chõ ở cửa Bang chủ nơi tấm màn trúc có hai lớp?

Hàn Trúc giật mình:

– Có thể là bang chủ cho hắn biết.

– Té ra chính là bang chủ cho hắn biết, nhưng tại sao bang chủ chỉ báo cho một mình hắn biết. Vậy...

– Có thể bang chủ tín nhiệm hắn hơn.

– Bang chủ đối với hắn rất tốt. Bây giờ tôi hỏi thiếu bang chủ, trong lúc bang chủ đưa bí kíp này có bỏ đi đoạn chót không?

– Vẫn để y nguyên.

– Vậy là người bang chủ giả chưa từng phát giác trong bí kíp chân kinh có ba chiêu chính thức cuối cùng.

Hàn Trúc sáng ngời hai mắt:

– Đúng vậy! Có thể việc này rất mơ hồ.

Tiểu Tà cười lớn:

– Thiếu bang chủ nên chờ xem bang chủ có gì phản ứng không?

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Việc đó cũng không đủ chứng cứ chỉ là khả nghi mà thôi.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Chứng cứ? Ta chính là chứng cứ đây.

A Tam vỗ tay:

– Tốt lắm! Tốt lắm! Tiểu bang chủ chính là chứng cứ.

Hàn Trúc hỏi:

– Nói cái gì vậy?

Tiểu Tà đáp:

– Tôi đã từng gặp qua bang chủ thật và cũng đã cùng bang chủ thật bắt heo, tại sao ông không nhận ra tôi?

Hàn Trúc tái mặt:

– Thiếu hiệp đã cùng cha của tôi có lúc bắt heo sao?

Tiểu Linh nói:

– Muội không tin!

Tiểu Linh không muốn nhìn sự thật, vì hiện tại người bang chủ này đối xử với nàng rất tốt.

Tiểu Tà gắt lên:

– Không tin cũng phải tin! Các người hãy xem đây.

Liên lấy ra một cái gút lúc ở đảo Thần Tiên lão ăn mày đã tặng cho. Chỉ có lão ăn mày mới thắt được cái gút đó.

Hàn Trúc và Tiểu Linh nhìn thấy kinh ngạc kêu lên:

– Bích Ngọc gút!

Hàn Trúc lẹ tay cầm lên xem, nói:

– Không sai! Chỉ có bản bang chủ mới thắt được Bích ngọc gút này. Thiếu hiệp lấy từ đâu?

Tiểu Tà cười hì hì:

– Đây là tặng vật mà cha nuôi các người muốn tôi đem về tặng lại cho các người đó. Bây giờ tôi xin giao lại cho các người.

Hàn Trúc lúc này không thể không tin lời nói Tiểu Tà, vì gút thắt này là sự thật, chỉ có bang chủ mới biết. Nếu Tiểu Tà có biết thì cũng chỉ là do bang chủ dạy lại mà thôi.

Anh em Hàn Trúc không còn cách nào không tin được nữa.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Linh! Đây là sự thật, không ai có thể nghĩ khác được.

Tiểu Linh nói:

– Muội rất đau buồn!

Tiểu Tà an ủi:

– Không có gì đau buồn. Sở dĩ hấn phải nuông chiều muội là để giữ bí mật của hấn. Hấn đã nuôi dưỡng Siêu Tử Kiền để ám hại đệ tử Cái Bang, còn muốn âm mưu tiêu diệt Cái Bang loại ra khỏi các môn phái võ lâm nữa.

Tiểu Linh khở sở:

– Muội tin rồi! Huynh đừng nói nữa.

A Tam trợn mắt:

– Quả chuyện này quan trọng rồi. Dù cho ai có cảm tình cũng không xong.

Tiểu Linh hỏi:

– Nếu vậy cha nuôi của muội còn sống sao?

Tiểu Tà nói:

– Đương nhiên! Nhưng chúng ta bây giờ không được đi tìm ông ta.

Tiểu Linh hỏi:

– Tại sao?

Tiểu Tà nói:

– Có rất nhiều nguyên nhân, nhưng quan trọng là Cái Bang đang bị bọn xấu xâm nhập, nguy cơ trầm trọng. Mọii cứ an tâm! Cha nuôi của mọii còn sống, ngày nào cũng có thịt heo ăn.

Tiểu Tà nhớ đến việc bắt heo trên đảo Thần Tiên, cười lớn.

Hàn Trúc thở than:

– Không ngờ việc phát sinh ngay nơi thân phận một bang chủ.

Tiểu Tà nói:

– Chuyện thiên hạ rất nhiều, không ai tưởng tượng nổi. Bây giờ thiếu bang chủ nên nghĩ cách làm sao lột mặt tên giả mạo này.

Hàn Trúc hỏi;

– Tôi phải làm sao đây? Tâm hồn tôi đã xiêu đổ rồi.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Tôi cũng không có cách nào, vì chuyện này không phải quan trọng ở chỗ giả mạo mà quan trọng ở chỗ Cái bang bị hủy diệt.

Hàn Trúc lo sợ:

– Thiếu hiệp góp ý cho tôi hành động. Tôi thật không có phương cách rồi.

Tiểu Linh giật cánh tay Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Huynh không được thấy chết mà không cứu.

Tiểu Tà nói:

– Không phải huynh không cứu! Nhưng huynh không có cách nào để cứu. Huynh phải thấy các trưởng lão Cái Bang tin tưởng thế nào đã. Nếu các trưởng lão không tin thì cũng không còn có cách. Tiểu Linh! Mọii có hiểu không?

Tiểu Linh giãy nảy:

– Mọii không cần biết! Huynh nhất định phải có cách mới được.

Tiểu Linh đã tin tưởng vào Tiểu Tà tuyệt đối rồi, nên thúc giục:

– Tiểu Tà! Huynh có biện pháp không?

Tiểu Tà nói:

– Huynh đã nói rồi! Chỉ cần các trưởng lão tin tưởng sự thật. Nếu họ không tin huynh cũng không có cách. Đó là nội bộ của Cái Bang, huynh không tiện nhúng

tay vào.

Hàn Trúc năn nỉ:

– Huynh không tiện nhúng tay thì bày cách cho tôi có được không?

Tiểu Tà cười:

– Cách thì rất nhiều! Có thể lập tức bắt hấn giết đi thì có gì khó đâu, nhưng thiếu bang chủ thì không làm được mà phải làm sao cho tất cả Cái bang hiểu rõ việc này.

Hàn Trúc u sầu ngồi thở dài.

Tiểu Linh kêu lên:

– Tiểu Tà! Huynh mau nghĩ cách đi! Mau!

Nàng kéo Tiểu Tà, khóc ồ lên.

Tiểu Tà dỗ dành:

– Đừng khóc! Thôi được! Mọii đừng có khóc huynh mới nghĩ ra.

Tiểu Linh nói:

– Được! Mọii không khóc! Huynh mau nghĩ cách đi.

Lần này Tiểu Tà có vẻ bí lối rồi! Việc này Tiểu Tà không muốn xen vào, nhưng bị Tiểu Linh khóc làm cho chàng không thể bỏ qua.

Suy nghĩ một lúc, Tiểu Tà cười khoái trá:

– Kha... kha... kha...! Có rồi! Có rồi! Có cách rồi!

Tiểu Linh mừng rỡ:

– Tiểu Tà! Huynh mau nói ra! Khổ tâm lắm rồi. Mọii muốn thay thế cha nuôi báo thù ác tặc.

Hàn Trúc nói:

– Thiếu hiệp! Thật may có huynh! Nếu một mình tôi thì chỉ bó tay ngồi nhìn thảm cảnh.

Tiểu Tà hỏi:

– Thiếu bang chủ! Huynh đi gặp người trưởng lão cao tuổi, hay tôi phải đi đây?

Hàn Trúc nói:

– Lạc trưởng lão đã gần mười năm chưa hề bước ra khỏi cửa. Tôi thấy tốt hơn cả hai ta cùng đi.

Tiểu Tà gật đầu:

– Cũng được.

Liên quay sang nói với đồng bọn:

– Tiểu Linh! A Tam! A Tứ! Tiểu Thất! Đây là chuyện lớn, các người đừng làm bậy. Ta cùng với thiếu bang chủ đi một chút trở về.

Bốn người gật đầu nhìn theo, ai nấy cũng biết không có chuyện nào quan trọng hơn chuyện này.

Hàn Trúc dẫn Tiểu Tà hướng về phía Nam phóng đi.

Không lâu, hai người đã đến một nơi rất vắng vẻ, trước một ngôi nhà lá có một cây cổ thụ rất to. Một ông lão trên trăm tuổi đang ngồi dưới gốc cây.

o O o